

FESTA
DEL CINEMA
DI ROMA 2025
GRAND PUBLIC

EDOARDO LEO TERESA SAPONANGELO JAVIER FRANCESCO LEONI

PER TE

A FILM BY ALESSANDRO ARONADIO

"SUBTIEL, ONTROEREND EN
HARTVERWARMEND!"

– Moviemag

NAAR EEN WAARGEBEURD VERHAAL

un film di ALESSANDRO ARONADIO con EDOARDO LEO TERESA SAPONANGELO JAVIER FRANCESCO LEONI GIORGIO MONTANINI ELEONORA GIOVANARDI e con GUIDA JELO e con la partecipazione di DANIELE PARISI Soggetto e Sceneggiatura ALESSANDRO ARONADIO IVANO FACHIN RENATO SANNIO Fotografia ANDREA REITANO Montaggio ROBERTO DI TANNA Musiche originali di SANTI PULVIRENTI Scenografia MASSIMILIANO STURIALE e PIETRO SATIRO Costumi CRISTINA LA PAROLA Suono ADRIANO DI LORENZO Sound Designer THOMAS GIORGI Sound Editor DARIO RAMAGLIA Casting CHIARA POLIZZI organizzatore GIORGIO GASPARINI prodotto da ANDREA CALBUCCI e MAURIZIO PIAZZA per LUNGTÀ FILM prodotto da EDOARDO LEO per ALEA FILM, prodotto da MASSIMILIANO ORFELI, LUISA BORELLA e DAVIDE NOVELLI per PIPERFILM Una produzione PIPERFILM LUNGTÀ FILM ALEA FILM in collaborazione con NETFLIX realizzato con il contributo del MIC - MINISTERO DELLA CULTURA

ALEA FILM

PIPERFILM

Co-funded by the
European Union

Geïnspireerd op een waargebeurd verhaal. Paolo (Edoardo Leo) is pas veertig als hij beseft dat hij lijdt aan vroege Alzheimer. Met de liefdevolle steun van zijn vrouw Michela (Teresa Saponangelo) begint hij de moeilijke veranderingen die deze ziekte met zich meebrengt onder ogen te zien. Maar voor Paolo blijft het grootste obstakel het aan zijn elfjarige zoon Mattia (Javier Francesco Leoni) te vertellen. Zo begint een vreugdevolle maar pijnlijke reis om met zijn zoon in het reine te komen, wat ertoe zal leiden dat ze zich allemaal bewust worden van die aandoening, terwijl de liefde die hen verenigt nieuwe, waardevolle herinneringen creëert. Een ontroerend verhaal over de kracht van liefde!

Korte synopsis

Geïnspireerd op het waargebeurde verhaal van Paolo (Leonardo Leo) die net 40 ontdekt dat hij lijdt aan een zeldzame vorm van vroege Alzheimer. Hij kiest hij ervoor om gesterkt door de liefde van zijn vrouw Michela en samen met hun 11-jarig zoontje Mattia, het dagelijkse leven intensief te beleven en herinneringen te creëren. Een ontroerend verhaal over de kracht van liefde!

Oneliner

Ontroerend en waargebeurd verhaal van Paolo die aan een zeldzame vorm van vroege Alzheimer lijdt, wat zijn leven en dat van zijn vrouw en zoontje op zijn kop zet.

Achtergrond

Per te is gebaseerd op het boek "Un tempo piccolo. Continuare a essere famiglia con l'Alzheimer precoce" van Serenella Antoniazzi en vertelt het waargebeurde verhaal van Mattia Piccoli, die voor zijn vader Paolo zorgde en hem dagelijks bijstond. Om deze reden werd Mattia in 2021 door president Sergio Mattarella benoemd tot vaandeldrager van de Republiek. Het verhaal verplaatst zich van Concordia Sagittaria (Venetië) naar Rome.

INTERVIEW MET REGISSEUR ALESSANDRO ARONADIO

Roma Film Fest: Per Te is een film over mensen die voor andere mensen zorgen

Per Te, gepresenteerd op het filmfestival van Rome, is geïnspireerd op een nieuwsbericht uit 2021, toen de twaalfjarige Venetiaan Mattia Piccoli door president Sergio Mattarella werd onderscheiden met de titel Alfiere della Repubblica (vaandeldrager van de republiek), met de volgende motivatie: "Voor de liefde en toewijding waarmee hij zijn vader Paolo, die aan een vroege vorm van Alzheimer lijdt, begeleidt". Vanuit dit uitgangspunt, dat vervolgens werd uitgediept door het lezen van Un tempo piccolo van Serenella Antoniazzi (een boek dat draait om een soort emotioneel dagboek waarin Mattia's moeder, Michela Morutto, de ziekte van haar man beschrijft), heeft regisseur en scenarioschrijver Alessandro Aronadio een film gemaakt die verder gaat dan het vertellen van een waargebeurd verhaal, en ons in plaats daarvan, in zijn persoonlijke herwerking, een universeel verhaal geeft. Deze bekijkt het verlies van het geheugen niet als (het gevolg van) ziekte, maar eerder als een kans om de essentie van familiebanden te herontdekken. De vertelling blijft dan ook voortdurend in evenwicht tussen komedie en drama, waardoor een intiem, soms zelfs grappig verhaal ontstaat dat zich ontvouwt langs de draad van de herinnering, met de vader Paolo (een zeer ingetogen Edoardo Leo, die ook als coproducent betrokken is), de kleine Mattia (de debutant Javier Francesco Leoni, die met vlag en wimpel slaagt) en de moeder (Teresa Saponangelo, die met terughoudendheid acteert) in een delicaat en subtiel spel van kijken, glimlachen, knikjes en alledaagse gebaren. Het narratieve gewicht van het werk verschuift geleidelijk van de ouder naar het kind, een overdracht die indirect de liefde viert die de tand des tijds en de vergetelheid doorstaat.

Hoe benaderde u het onderwerp?

- Toen ze me dit verhaalidee voorlegden, met Paolo, Mattia, Michela en ook Andrea, de jongste zoon van de Piccoli's (die uiteindelijk niet in de filmversie terecht kwam, red.), dacht ik meteen dat het een luchtige toon moest hebben. Juist daarom leek het me een mooie maar ook een grote uitdaging, omdat het erom ging zelfs in die meest tragische momenten een glimlach te vinden. Ik heb lang gezocht naar de juiste toon om uiteindelijk uit te komen bij de toon die ik het liefst gebruik. Ik wist ook heel goed wat ik niet wilde, namelijk door het sleutelgat kijken naar het leed van een familie en dat op een chanterende, zo niet morbide manier weergeven. Ik wilde ook geen film maken over ziekte maar over herinneringen en hun tragikomische en onvoorspelbare mechanismen, waardoor – zoals bij mij en waarschijnlijk bij vele anderen – fundamentele dingen worden vergeten en ogenschijnlijk onbelangrijke details worden onthouden.

Het is ook een film over mensen die voor andere mensen zorgen, die in moeilijke situaties een uitweg proberen te vinden. Ook daarom heet hij "Per Te" (Voor jou), omdat hij gaat over verbinden en dat in een tijd waarin ons wordt wijsgemaakt dat we al met elkaar zijn verbonden zijn terwijl we misschien nog nooit zo alleen zijn geweest. Maar 'Per Te' impliceert ook een missie: aan Paolo die zich nu in een moeilijke situatie bevindt in een instelling, en zich bijna niets meer herinnert; aan Mattia, die nu 16 jaar oud is en iets prachtigs heeft gedaan.

Heeft u de leden van de familie Piccoli ontmoet om het script te schrijven?

- Nee, ik heb een andere route gevolgd dan wat men doorgaans doet wanneer men te maken heeft met een verhaal dat een reële en hedendaagse oorsprong heeft. Ik heb ervoor gekozen om hen niet te ontmoeten en het scenario onafhankelijk te schrijven, zodat ik vrij was

een volledig maar ook aantrekkelijk script te maken wat ook het werkelijke verhaal respecteert want dit betreft niet alleen de familie Piccoli, maar eigenlijk ons allemaal.

Toen het scenario eenmaal af was, besloot u toch met Mattia, Michela en Andrea te praten...

- Ik wilde dat ze het zouden lezen en vroeg hen toestemming om hun namen te gebruiken, ook al kwam het verhaal niet geheel overeen met dat van hen. Ze gingen akkoord, omdat ze vrije interpretatie ten opzichte van hun verhaal begrepen. Ze begrepen ook dat dit verhaal niet langer alleen van hen was, maar dat het vele verschillende verhalen en herinneringen bevatte en vermengde, waaronder zeker ook die van mij. Daarna hebben ze de film op het Rome Filmfestival voor het eerst gezien.

Is het om de universaliteit van de film te benadrukken dat u deze van de provincie Venetië naar de buitenwijken van Rome hebt verplaatst?

- Ja en nee. Afgezien van *Io c'è* (een film uit 2018 die draait om een klassieke held-schurk uit de Italiaanse komedie, red.), is de setting in mijn films nooit al te karakteristiek. Rome is meer een decor waarvan ik scenario's gebruik die zelfs voor de Romeinen nauwelijks herkenbaar zijn. Zozeer zelfs dat vrienden me soms nieuwsgierig vragen waar ik deze of gene scène heb opgenomen. Hoe dan ook, juist omdat ik een universeel verhaal in gedachten had, was de setting niet van belang.

De film ontvouwt zich vanuit het perspectief van Paolo, maar tegen het einde wordt de blik van Mattia doorslaggevend. Wilde u ook in deze familiegeschiedenis een overdracht van de fakkel benadrukken?

- Ik stelde me Paolo's reis voor als een overdracht. Ook dramaturgisch wordt Paolo's stem, die begint met het vertellen van dingen, aan het einde vervangen door die van Mattia, die vertelt wat hij heeft geleerd tijdens de reis die hij samen met zijn vader heeft gemaakt.

Is Mattia de toekomst?

- Deze film kon natuurlijk geen happy end hebben. Maar alles heeft een barst en daar komt het licht doorheen: Mattia is het happy end van de film, hij is de zonnestraal, het licht van dit verhaal. Hij is de toekomst net als zoveel kinderen en jongeren die de moed hebben om volwassener te zijn dan hun leeftijd, met een ongelooflijke vastberadenheid.

Edoardo Leo zei over de film dat hij "geen imitatie van Paolo wilde maken, maar een eerbetoon, een ode aan hem". Benaderde hij het personage volgens jouw aanwijzingen, of liet je hem vrij om "zijn" Paolo te zoeken?

- Dit is de derde film waarin ik Edoardo regisseer (de andere zijn het reeds genoemde "Io c'è" uit 2018 en "Era Ora" uit 2022, red.) en elke keer verbaast hij me weer. Ik weet dat ik hem rollen en verhalen aanbied die ver afstaan van wat hij gewoonlijk doet, zozeer zelfs dat zijn moeder – toen hij haar vertelde dat hij een film met mij aan het opnemen was – opmerkte: "... Aronadio, die rare films maakt...". Hij weet dat hij met mij in een andere wereld terecht komt dan die waarin hij zich gewoonlijk bevindt en tot nu toe heeft hij dat met enthousiasme gedaan. Nooit eerder echter benaderde hij de rol zo voorzichtig en ondanks dat hij een acteur is met een carrière van dertig jaar achter de rug, liet hij zich volledig leiden bij het opbouwen van het personage zoals ik het me had voorgesteld, dus onafhankelijk van de echte Paolo, wiens psychologie we toch hebben kunnen leren kennen via het soort emotioneel dagboek dat zijn vrouw Michela bijhield tijdens de eerste fase van zijn ziekte. Maar Paolo is geen publiek figuur of een bekend persoon dus we konden hem met absolute vrijheid neerzetten. De stadia van de ziekte bestaan uit kleine dingen, details: het korter worden van zijn passen, het ineengedoken zitten van zijn schouders, het vertroebelen van zijn blik. In dit alles, en nog veel meer, was Edoardo buitengewoon. En de film was een prachtige reis.

ALESSANDRO ARONADIO (Sicilië 1975)

Afgestudeerd in psychologie, debuteerde hij in 2010, na een studie regie in Los Angeles (waarbij hij classes volgde van Paul Verhoeven), met "Due vite per caso", geselecteerd voor het Filmfestival van Berlijn en vervolgens voor meer dan vijftig festivals, waar hij vijftien prijzen won, waaronder een Nastro d'Argento voor Isabella Ragonese. In 2016 schreef en regisseerde hij de indiekomedie "Orecchie", die vanaf zijn debuut op het filmfestival van Venetië als een cultfilm werd geprezen, door publiek en critici werd gewaardeerd en vier maanden lang in de bioscopen te zien was. De film werd ook in het buitenland gedistribueerd en won verschillende prijzen, waaronder drie prijzen op het filmfestival van Venetië, de Ciak d'Oro Colpo di Fulmine 2017 en een nominatie voor de Nastro D'Argento. In 2018 is het de beurt aan "Io C'è", een komedie over religie. De film krijgt twee nominaties voor de Nastri D'Argento en drie nominaties voor de Premi Kineo. In 2022 presenteert hij de wereldpremière van "Era ora" op het Festa del Cinema. De film, die vervolgens door Netflix werd gedistribueerd, werd meteen een succes en werd al snel de meest bekeken niet-Engelstalige film ter wereld. Aronadio is niet alleen regisseur, maar ook scenarioschrijver en heeft films geschreven voor andere regisseurs, waaronder "Che vuoi che sia" van Edoardo Leo, "Gli uomini d'oro" van Vincenzo Alfieri en "Una notte da dottore" van Guido Chiesa. Met PER TE levert hij zijn vijfde hoofdfilm af met in de hoofdrollen Edoardo Leo (Perfetti Sconosciuti, La Dea Fortuna, Follemente) en Teresa Saponangelo (Nata Per Te, I limoni d'inverno).

EDOARDO LEO (Rome 1972)

Edoardo Leo, acteur en regisseur, studeerde in 1999 cum laude af in de literaire sociologie aan de Faculteit der Letteren en Filosofie van de Sapienza Universiteit van Rome. Hij debuteerde als acteur in 1994 en wisselde hoofdrollen af in grote televisieproducties en drama's. In de filmwereld speelde hij hoofdrollen in de films "Inside the City" van Andrea Costantini, "Everything in That Night" van Franco Bertini en "People of Rome" van Ettore Scola.

In 2010 maakte hij zijn regiedebuut met de film "Eighteen Years Later" die hij schreef, regisseerde en waarin hij zelf de hoofdrol speelde. Voor zijn debuutfilm ontving Edoardo Leo nominaties voor de David di Donatello- en de Nastri d'Argento-prijs voor Beste Nieuwe Regisseur. De film won meerdere internationale prijzen.

In maart 2012 maakte Edoardo Leo zijn toneeldebuut naast Ambra Angiolini in de door Marco Belardi geproduceerde show "Do you remember me?", geschreven door Massimiliano Bruno en geregisseerd door Sergio Zecca, die in heel Italië uitverkocht was.

Hij speelde in Massimiliano Bruno's film "Viva l'Italia" en vervolgens in Maurizio Ponzi's nieuwste film, "See you at home". Hij keerde terug achter de camera voor "Buongiorno papà", een komedie die hij samen met Bruno schreef en waarin hij samen met Raoul Bova en Marco Giallini de hoofdrol speelde. In 2015 regisseerde hij zijn derde film, "Noi e la Giulia", gebaseerd op de roman *Giulia 1300 e altri miracoli* van Fabio Bartolomei. De film won diverse prijzen.

Na de films "Loro Chi?", "Perfetti Sconosciuti" (Paolo Genovese's monsterhit en najaar 2019 in de Nederlandse bioscoop) keerde hij terug achter de camera voor "Che vuoi che sia", zijn vierde film als regisseur. In maart 2018 werd "Io c'è, basta credere", geregisseerd door Alessandro Aronadio en mede geschreven in de bioscoop uitgebracht. Direct daarna was hij op de set van "Non ci resta che il crimine", geregisseerd door Max Bruno, die in januari 2019 werd uitgebracht.

In 2019 was hij op de set van "La Dea Fortuna" samen met Stefano Accorsi, geregisseerd door Ferzan Ozpetek, wat in Nederland in de zomer van 2021 uitkwam.

Hij verzorgde de stem van Timon in de remake van "The Lion King" die in augustus 2019 uitkwam. In november was hij ook te zien in de bioscoop in Vincenzo Alfieri's tweede film "Gli Uomini d'oro". Dit werd gevolgd door "Ritorno al crimine". Hij regisseerde en coproduceerde de documentairefilm Luigi Proietti, beter bekend als Gigi. Vervolgens werd hij geregisseerd door Gianni Zanasi in War, door Alessandro Aronadio in "It Was Now" en door Ivano De Matteo in "Mia", waarvoor hij in 2023 de Globe voor Buitenlandse Pers ontving.

In 2024 keerde hij terug naar de set van "30 Nights with My Ex", geregisseerd door Guido Chiesa, en "FolleMente", geregisseerd door Paolo Genovese (in najaar 2025 in de Nederlandse bioscoop). In november 2024 bracht hij zijn film "I Am Not What I Am" uit, geschreven, geregisseerd en met in de hoofdrol door hemzelf, werd eerder vertoond op het Filmfestival van Locarno.

TERESA SAPONANGELO (Taranto 1973)

Teresa Saponangelo, een actrice van twee zeeën, geboren in Taranto, de geboorteplaats van haar vader, en opgegroeid in Napels, de geboorteplaats van haar moeder, studeerde af aan de DAMS (Universiteit voor Muziek en Podiumkunsten) in Rome. Haar carrière begon in het theater, een wereld die ze nooit heeft verlaten. Na rollen in kwalitatief hoogwaardige drama's en televisiefilms maakte ze in 1994 haar filmdebuut in "Il verificatore" van Fabio Incerti. Sindsdien is ze geregisseerd door onder anderen Peter Del Monte ("Traveling Companion"), Maurizio Fiume ("Isolde"), Paolo Virzì ("August Holidays", "A Whole Life Ahead"), Silvio Soldini ("The Acrobats"), Sergio Rubini ("All the Love There Is"), Scimone en Sframeli ("Two Friends"), Valia Santella ("I Can Read It in Your Eyes"), Cristina Comencini ("Black and White"), Ascanio Celestini ("The Black Sheep"), Pippo Mezzapesa ("The Country of Unhappy Brides"), waarbij ze haar personages altijd met een beheerste natuurlijkheid vertolkte.

Ze speelde vaak in de kenmerkende films van Antonio Capuano, van "Pianese Nunzio, 14 Years in May" (1995) en "Polvere di Napoli" (1997) tot "Il buco in testa" (2020), waarvoor ze de Nastro Award won. het volgende jaar. d'Argento. Ze werkte ook opnieuw samen met Capuano in "L'isola di Andrea", die buiten mededinging in première gaat op het 82e Internationale Filmfestival van Venetië.

In 2022 speelde ze de hoofdrol in Paolo Sorrentino's autobiografische film "E' stata la mano di Dio" (Het was de hand van God), waarin ze de moeder van de regisseur speelde. Haar schitterende prestatie leverde haar een David di Donatello-prijs op en in juni een Nastro d'Argento. In 2023 speelde ze in Fabio Mollo's "Nata Per Te" (in de zomer van 2024 in de Nederlandse bioscoop) en Caterina Carone's debuutfilm, "I limoni d'inverno" (Limoni in de winter). In 2025 in de ontroerende film "Per Te" van Alessandro Aronadio, naast Edoardo Leo, en in 2026 in de nieuwe film geregisseerd door en met in de hoofdrol Rocco Papaleo, "Il bene comune".

CAST

Paolo	EDOARDO LEO
Michela	TERESA SAPONANGELO
Mattia	JAVIER FRANCESCO LEONI
Nicola	GIORGIO MONTANINI
Rosa	ELEONORA GIOVANARDI
Rosalia	GUIA JELO
Dr. Giorgi	DANIELE PARISI

CREW

Regie ALESSANDRO ARONADIO
Script ALESSANDRO ARONADIO, IVANO FACHIN, RENATO SANNIO
Geïnspireerd op het boek *Un Tempo Piccolo* van Serenella Antoniazzi
Cinematografie ANDREA REITANO
Editing ROBERTO DI TANNA
Original music SANTI PULVIRENTI
Art direction MASSIMILIANO STURIALE, PIETRO SATIRO
Costumes MARIA CRISTINA LA PAROLA
Sound ADRIANO DI LORENZO
Sound Designer DARIO RAMAGLIA
Casting CHIARA POLIZZI
Producers ANDREA CALBUCCI, MAURIZIO PIAZZA van LUNGTA FILM

Een productie van PIPERFILM, LUNGTA FILM, ALEA FILM in samenwerking met NETFLIX

Distributie Benelux: Arti Film – Hilversum – Nederland - Tel.: +31623885005 -
www.artifilm.nl - info@artifilm.nl

